

Πώς μπορεί να συνεχιστεί η Απεργία – Αποχή των εκπαιδευτικών

του Βασίλη Μορέλλα

Δεν υπάρχει σχέδιο νίκης χωρίς παραβίαση της δικαστικής καταδίκης. Δεν υπάρχει σοβαρός αγώνας και μαζική κινητοποίηση χωρίς σχέδιο νίκης.

Η πετυχημένη απεργία-αποχή των συνδικάτων της εκπαίδευσης μάς έχει φέρει στην προμετωπίδα του αγώνα όχι μόνο για το Δημόσιο Σχολείο, αλλά και για το στοιχειώδες δημοκρατικό δικαίωμα στην απεργία.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΤΗΜΕΝΗ «ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ»

Μέχρι πρότινος η απεργία-αποχή αρνούσαν τη συναίνεση των εκπ/κων σε μια διαδικασία στημένης ψευτοαξιολόγησης σχολείων, μαθητών και εκπαιδευτικών, από έναν αυταρχικό κομματικό διοικητικό μηχανισμό που εδώ και δεκαετίες διορίζεται με προσωπικές συνεντεύξεις. Υπό τις ντιρεκτίβες ενός υπουργείου που εμπράκτως λειτουργεί ως πράκτορας των ιδιωτών κερδοσκόπων της εκπαίδευσης, νομοθετώντας συνεχώς το πέταγμα μαθητών και δασκάλων έξω από το Δημόσιο Σχολείο (βλέπε ΕΒΕ, Τράπεζα Θεμάτων, πανελλαδικού τύπου εξετάσεις PISA στην ΣΤ' Δημοτικού και Γ' Γυμνασίου, ίδρυση μονοετούς μεταγυμνασιακής μαθητείας για τα παιδιά που θα κόβονται πριν το Λύκειο, αύξηση μαθητών ανά τάξη, αντί γενικής μείωσης, στην πρωτοβάθμια και μάλιστα εν μέσω πανδημίας και πάρα πολλούς άλλους «ψηφισμένους νόμους»). Μια ψευτοαξιολόγηση χωρίς προηγούμενο στο Δημόσιο, όπου οι «κρινόμενοι» θα κρίνονται από παράγοντες που οι ίδιοι δεν επηρεάζουν, ως πρόφαση για την υποχρηματοδότηση των σχολείων και οσονούπω για μειώσεις μισθών και απολύσεις. Με τεχνηέντως υπεραπαιτητικές εξετάσεις, όταν χιλιάδες δάσκαλοι λείπουν για ολόκληρους μήνες από τα σχολεία, όταν γίνεται

μάθημα μέχρι και σε διαδρόμους και υπόγεια, χωρίς αναγκαία τμήματα ένταξης, υποδοχής, ενισχυτικής... Οι εκπρόσωποι των ιδιωτών σχολαρχών που παριστάνουν τους υπουργούς όχι μόνο δεν ενδιαφέρονται για αυτά τα προβλήματα, αλλά τα προκαλούν συνειδητά. Γι' αυτό π.χ. στο νόμο Κεραμέως δεν υπάρχει κανένα μέτρο υποστήριξης των σχολείων που θα «αξιολογούνται» και θα διαπομπεύονται ως ανεπαρκή, εκτός από την ρητή αναφορά -που συνιστά παραίνεση- ότι μπορούν να ... ψάξουν για ιδιώτες χορηγούς.

Η ΑΝΥΠΑΚΟΗ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ

Ωστόσο, η αντιμεταρρύθμιση της «αξιολόγησης» συνιστά ακρογωνιαία κυβερνητική πολιτική μαζί με την ιδιωτικοποίηση των καμένων δασών, της ΔΕΗ, της ασφάλισης και άλλα αντιλαϊκά νομοθετήματα. Απολύτως αναμενόμενα, το πετυχημένο απεργιακό μπλοκάρισμά της μας έφερε αντιμέτωπους με το πιο επιφανές τμήμα του βαθέος κράτους, το δικαστικό σύστημα. Το οποίο εν μέρει εξαρτημένο/διορισμένο, εν μέρει σε αगाστή συνεργασία με τις κυβερνήσεις, από το 2010 και μετά βγάζει όλο και περισσότερες ενοχλητικές κινητοποιήσεις «παράνομες».

Μέχρι και όσοι δεν συμμετέχουν στην αποχή κατανοούν ότι πλέον, μετά και τον νόμο Χατζηδάκη, κάθε αποτελεσματική και απειλητική για το σύστημα εξουσίας μορφή αγώνα, θα βγαίνει παράνομη. Η πρόσφατη σχετική και επαίσχυντη πρωτόδικη απόφαση δεν πατάει καν στον νόμο Χατζηδάκη σε ορισμένα της σημεία. Μαζί με αυτήν, η πρόσφατη έφεση της Κεραμέως για να μην ... απεργούμε (με οποιαδήποτε μορφή) κόντρα σε... «ψηφισμένους νόμους», ερχόμενη σε ρήξη τόσο με το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στην απεργία (Αρ.23) όσο και με την ακροτελεύτια διάταξη του Συντάγματος, υπογραμμίζουν την κοινή διαπίστωση όλων. Όποιος διεκδικεί νίκη και όχι μια «έντιμη» ήττα, αργά ή γρήγορα θα πρέπει να συγκρουστεί με τον (αντισυνταγματικό, αντικοινωνικό, αντεργατικό) «νόμο», να αψηφήσει δικαστικές αποφάσεις. Όπως έχουν ήδη κάνει πιο μικρά και «αφανή» σωματεία από τα δικά μας, σαν των ναυτεργατών.

Ο ΚΛΑΔΟΣ ΕΧΕΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ

Ο μόνος όρος για τη σύγκρουση με τέτοιες δικαστικές αποφάσεις είναι η πλειοψηφική απόφαση του κλάδου. Αν όχι τώρα, που ΕΥΡΥΤΑΤΗ πλειοψηφία του κλάδου έχει ακολουθήσει την απεργία-αποχή, που το ηθικό είναι ακόμα ακμαίο και ΚΟΝΤΡΑ σε όλων των ειδών τις –παράνομες- πειθαρχικές απειλές, που η κυβέρνηση τυχαίνει γενικής κατακραυγής από δεξιά και από αριστερά, με μια υπουργό-πλασιέ της κάθε Cisco και του κάθε ιδιωτικού ΙΕΚ, την οποία περιφρονούν γονείς-μαθητές-εκπ/κοί περισσότερο από οποιονδήποτε προκάτοχο -τότε πότε;

Ποτέ συγκρουσιακές αποφάσεις από τόσο μεγάλο κλάδο δεν παίρνονται ελαφρά τη καρδία από τη βάση. Πρέπει να δοθεί στον κλάδο δικαίωμα επιλογής για το τι θέλει να κάνει. Αυτό σημαίνει όμως δυο πράγματα. Πρώτον, σύγκληση ΓΣ όλων των ΕΛΜΕ από το ΔΣ της ΟΛΜΕ, ώστε να γίνει άμεσα αποφασιστική για τη στάση μας ΓΣ Προέδρων. Οι παρατάξεις της πλειοψηφίας στην ΟΛΜΕ, έχουν τυπικό «δικαίωμα» στην άποψή τους για τον δούρειο ίππο της ψευτοαξιολόγησης. Αλλά δεν έχουν δικαίωμα να μην αφήνουν τον κλάδο να αποφασίσει ο ίδιος για την τύχη του, αρνούμενες να καλέσουν ήδη από την προηγούμενη εβδομάδα ΓΣ των ΕΛΜΕ, όπως πρότειναν οι Παρεμβάσεις και δέχτηκε μόνο το ΠΑΜΕ.

Δεύτερο, να είναι σαφής η αντιπαράθεση μεταξύ, από τη μία, πρότασης νίκης εις βάρος δικαστηρίων/κυβέρνησης και αποτυχημένων εναλλακτικών από την άλλη (αναμονή βουλευτικών εκλογών, αναμονή θετικής δικαστικής απόφασης, αναμονή θαύματος κ.ο.κ.). Αν όλες οι παρατάξεις λένε στους συναδέλφους ή υπονοούν ότι δεν μπορούμε να αντιπαρέλθουμε μια δικαστική απόφαση, αν καμία δεν τους λέει πώς θα νικήσουν επειδή δεν το πιστεύει, τότε οι συνάδελφοι πρακτικά στερούνται επιλογής. Έχουν να «επιλέξουν» μόνο το πώς θα... ηττηθούν –και για κάτι τέτοιο κανείς δεν ενδιαφέρεται. Οι διαφορετικές προτάσεις που υπάρχουν λοιπόν, πρέπει να ξεκαθαριστούν μπροστά στα μάτια όλων των συναδέλφων.

ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΑ «ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ» Η ΑΠΕΡΓΙΑ-ΑΠΟΧΗ;

Ως εδώ δεν μας έφερε μόνο το ότι η απεργία-αποχή ήταν νόμιμη. Αλλά και το κύρος των ομοσπονδιών μας και η μαζικότητα της κινητοποίησης. Το πιο αξιόπιστο (και αυτό το λέγαμε) ήταν πάντα το τελευταίο: η μαζικότητα. Αυτή είναι και που μας απομένει. Με αυτήν μπορούμε να διεκδικήσουμε νίκη απέναντι στον αυταρχισμό και το ξεπάστρεμα της Παιδείας. Η μαζικότητα μπορεί να είναι η πιο αποτελεσματική ασπίδα απέναντι στο κράτος και τις απειλές του για ποινές κάθε είδους και κάθε αυταρχικής φαντασίας. Αλλά μαζικότητα μπορεί να εξασφαλίσει και έχει εξασφαλίσει μόνο η απεργία-αποχή.

Χωρίς αυτήν, όσα έχουν κατακτηθεί σε συνειδήσεις και αποφασιστικότητα απειλούνται με διάλυση. Είναι σοβαρό να την εγκαταλείψουμε επειδή ο αντίπαλος μας την... απαγορεύει; Ίσα-ίσα, αυτό αποδεικνύει ότι τη φοβάται. Η απεργία-αποχή δεν είναι υποδεέστερη μορφή πάλης από την διαδήλωση ή την 24ωρη ή επαναλαμβανόμενη απεργία. Στο απώτερο παρελθόν ή στο μέλλον μπορεί όντως να ήταν/γίνει υποδεέστερη, ξεπερασμένη. Αυτήν την περίοδο ισχύει το αντίθετο! Η αποχή είναι ΑΝΩΤΕΡΗ από ΚΑΘΕ άλλη μορφή. Πόσο ανώτερη; Όσο διαφέρουν τα ποσοστά συμμετοχής της από εκείνα μιας 24ωρης, όσο διαφέρουν οι αντιδράσεις του Υπουργείου μεταξύ των δύο και όσο περισσότερα είναι τα μέτρα που έχει ήδη αποτρέψει η αποχή για μήνες (κάμερες σε τάξη, απουσίες σε καταλήψεις, «αξιολόγηση») σε σχέση με τα μέτρα που απέτρεψαν όλες μαζί οι τελευταίες είκοσι 24ωρες απεργίες. Μόνο γύρω από την απεργία-αποχή μπορούν να λειτουργήσουν και τα αναγκαία συμπληρωματικά μέτρα. Όπως οι επιστολές προς τους γονείς που αποφάσισαν ήδη κάποιες ΕΛΜΕ, οι μαζικές διαδηλώσεις, οι δημόσιες εκδηλώσεις και με άλλους χώρους εκτός εκπαίδευσης, τα απεργιακά συλλαλητήρια, όπως αυτό της Δευτέρας...

ΠΩΣ ΠΡΟΧΩΡΑΜΕ;

Με την ασφάλεια που θα έδινε η μαζικότητα του αγώνα, θα καίγαμε το τελευταίο και πιο ισχυρό χαρτί της «τηλε-υπουργού», τις κατά παραγγελία δικαστικές ετυμηγορίες. Αν δεν υπακούσουμε, ό,τι άλλο και να κάνει, θα τη φέρνει σε νέο

αδιέξοδο. Τρομοκρατικές ποινικές και πειθαρχικές διώξεις σε συνδικαλιστές, θα γυρίζουν μπούμερανγκ. Αν κάνει επιμερισμό της εργασίας της «αξιολόγησης», για να περικόψει το μισθό μας, πόσο τοις εκατό επιμερίζεται η διδασκαλία και όλα τα διοικητικά καθήκοντα τα οποία τελούμε κανονικά πλην της αξιολόγησης; Αν αυθαίρετα κόψει μέσω επιμερισμού 1-2 μεροκάματα το μήνα, αφενός θα αναγνωρίζει έτσι την απεργία-αποχή και την πρακτική ακύρωση του αυταρχικού νόμου Χατζηδάκη, αφετέρου, πέρα από τις νομικές ενστάσεις για τέτοιους επιμερισμούς, είναι μάλλον βέβαιο ότι ένας κλάδος που θα έχει αψηφήσει τις μέχρι τότε απειλές και δικαστικές αποφάσεις, δεν θα κομπιάσει μπροστά σε τέτοιες μισθολογικές «τιμωρίες», όταν διακυβεύεται βραχυπρόθεσμα και μεσοπρόθεσμα το δημόσιο σχολείο, οι θέσεις εργασίας μας και η ίδια η ποιότητα του πολιτεύματος.

Οι συνάδελφοι που υπέγραψαν την αποχή, ΑΝ ΤΟΥΣ ΚΑΛΥΠΤΕ ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ και η μαζικότητα, θα τη συνέχιζαν και κόντρα στα δικαστήρια, τουλάχιστον σε βαθμό ικανό να σταματήσουν το σφαγείο και να αποτελέσουν πρωτοπορία και των υπόλοιπων. Δεν είναι διόλου αδύνατο σενάριο οι περισσότερες ΕΛΜΕ να υπερψηφίσουν μια τέτοια πρόταση ανυπακοής (αν κληθούν...) και αυτή να προκηρυχθεί από την ΟΛΜΕ (αν δεν επιτρέψουμε κάποια προδοσία παρόμοια με εκείνη του 2013). Για την οριστική αποτροπή της αξιολόγησης ο αγώνας θα περάσει διάφορες φάσεις, θα είναι ένα διαρκές μπρα-ντε-φερ όπου με διαφορετικό κάθε φορά τρόπο μια κυβέρνηση θα εξαπολύει συνεχώς λεκτικές απειλές ή και πειθαρχικές διώξεις και μια μεγάλη μάζα εκπ/κών θα υλοποιεί πλειοψηφικά ειλημμένες αποφάσεις ανοίγοντας τον δρόμο.

Αν η πλειοψηφία της ΟΛΜΕ είναι απρόθυμη, μπορεί να πιεστεί από τον κλάδο, όπως έχει ξαναγίνει στο παρελθόν. Η ίδια η απόφαση της αποχής την περσινή άνοιξη πάρθηκε υπό την πίεση αποφάσεων δεκάδων πρωτοβάθμιων σωματείων της εκπαίδευσης... Πρέπει να ξαναποδείξουμε ότι το συνδικάτο είμαστε πρωτίστως εμείς, τα μέλη του, ότι ελέγχουμε και διορθώνουμε τους εκπροσώπους.

Πρέπει να γίνει σαφές σε όλους μας –και σε όλους τους μισθωτούς σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα- ότι το δίλημμα είναι ένα. Είτε το... στρίβειν δια του αρραβώνος («ό,τι πουν τα δικαστήρια, μετά τα χέρια ψηλά, άντε να καλέσουμε μια 48ωρη για να αποτύχει») είτε η ανυπακοή με όρους πλειοψηφίας. Το δικαίωμα στην επιλογή, ακόμη και της λανθασμένης, πρέπει να δοθεί στον κλάδο από το ΔΣ της ΟΛΜΕ –αλλιώς πρέπει να το πάρει ο ίδιος ο κλάδος, με τις Γενικές Συνελεύσεις, έχοντας μάλιστα ήδη χάσει μια βδομάδα. Κρίνονται πάρα πολλά, μορφωτικά, εργασιακά και δημοκρατικά αγαθά, για να αρκούμαστε στην αναμονή ή για να θεωρούμε την απεργία-αποχή «κλινικά νεκρή» με την πρώτη αψιμαχία. Στο ορατό μέλλον, οι αντικειμενικές συνθήκες δεν θα είναι καλύτερες απ’ότι στις λίγες μέρες και εβδομάδες που πέρασαν και που απομένουν μέχρι να αντιστραφεί το κλίμα.

Πηγή: alfavita.gr